

Sygn. akt I KK 39/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 września 2021 r.,

sprawy **R. S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 17 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny w K.

z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt VII K [...].

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M., Kancelaria Adwokacka w Ł., 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote, 80/100), w tym podatek VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia kasacji;

III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. VII Wydział Zamiejscowy Wydział Karny w Kolnie wyrokiem z 8 października 2019 r. w sprawie o sygn. akt VII K [...], uznał R. S. za winnego popełnienia dwóch czynów z art. 286 § 1 k.k. stanowiących ciąg

przestępstw z art. 91 § 1 k.k., za które została wymierzona mu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżonego zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w Ł., po rozpoznaniu apelacji oskarżonego, wyrokiem z 17 czerwca 2020 r., sygn. akt II Ka [...] zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy, rozstrzygając jednocześnie o kosztach postępowania odwoławczego oraz pomocy prawnej udzielonej z urzędu R. S..

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca R. S., który zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości zarzucił:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a konkretnie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 177 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego złożonego przez obrońcę oskarżonego na rozprawie w dniu 26 lutego 2020 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. S., które to zeznania mogłyby potwierdzić wiarygodność twierdzeń oskarżonego w kwestii zbycia przez niego spółki „P.” w maju 2018 r. wraz z przekazaniem rachunku bankowego i wszelkich umocowań, podczas gdy nie było żadnych przeszkód procesowych, aby wskazana osoba została przesłuchana przed Sądem odwoławczym,
2. w konsekwencji zarzutu podniesionego w pkt 1 – także rażąco obrazę art. 6 k.p.k. poprzez naruszenie prawa oskarżonego do obrony,
3. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem skazanego kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw, jakich dokonał oraz w relacji do celów, jakie kary te powinny spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w Ł. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., warunkiem uwzględnienia kasacji jest stwierdzenie, że w zaskarżonym tą skargą orzeczeniu doszło do jednego z uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub do innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść tego orzeczenia. W orzecznictwie wielokrotnie podnoszono zaś, że dla skuteczności kasacji nie jest wystarczające samo wywiedzenie zarzutu rażącego naruszenia prawa i uzasadnienie jego trafności, ale również konieczne jest wykazanie w sposób rzeczowy, jaki konkretnie istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, wywarło podniesione w kasacji uchybienie.

Analiza zarzutów kasacyjnych prowadzi tymczasem do wniosku, że choć trafnie w pkt. 1 zauważono, że Sąd II instancji zaniechał rozpoznania wniosku dowodowego złożonego przez obrońcę na rozprawie 26 lutego 2020 r., to nie wykazano, aby to uchybienie wywarło jakikolwiek – tym bardziej istotny – wpływ na treść wydanego w tej sprawie orzeczenia.

Dostrzec przede wszystkim należy, że jak wynika z treści omawianego wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka, M. S. miałyby dostarczyć informacji na temat zbycia przez skazanego spółki „P.”. Fakt ten był jednak bezsporny i nie wymagał potwierdzenia zeznaniami wspomnianego świadka, albowiem okoliczność zbycia przez skazanego udziałów tej spółki na rzecz M. S., obrazowała pozyskana przez Sąd i załączona do akt sprawy kserokopia umowy 10 maja 2018 r. Co równie istotne, nie pominął tej okoliczności w swych rozważaniach Sąd Rejonowy, który argumentował wyraźnie, że nie miało to wpływu na kwestię odpowiedzialności R. S. Samo zbycie udziałów w spółce, nie świadczyło bowiem, jak utrzymuje obrońca, że R. S. nie mógł i nie dopuścił się przestępstw oszustwa. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało przecież, że skazany dokonał aktywacji konta na portalu allegro za pomocą rachunku bankowego na początku maja 2018 r., tam też widniał jego prywatny numer telefonu oraz numer konta w M., którego wyłącznym pełnomocnikiem był R. S.. Do skazanego należała także jedyna aktywna karta płatnicza, za pomocą której były wypłacane pieniądze. Na to konto wpłynęły również pieniądze od pokrzywdzonych w tej sprawie. Jak podkreślano, w lipcu 2018 r. korzystano z tej karty, dokonując płatności i wypłat w miejscach, w których

również ujawniono logowania większości połączeń numeru telefonu R. S.. Widniejący nadto na stronie allegro adres oskarżonego oraz treść prowadzonej przez niego korespondencji obrazowały rzeczywisty cel i intencję jego postępowania. (k. 2-3). Pomimo więc oczywistości błędu Sądu odwoławczego należało stwierdzić, że nie wywarł on wpływu na treść wydanego w tej sprawie rozstrzygnięcia.

Bezzasadny okazał się także zarzut z pkt. 2 kasacji. Zwrócić należy uwagę na to, że przepis art. 6 k.p.k., jako że zawiera generalną zasadę procesu karnego – zasadę prawa do obrony, nie może stanowić samoistnej podstawy kasacyjnej. Skarżący łączy zresztą naruszenie tego przepisu z uchybieniem podniesionym jako zarzut w pkt. 1 kasacji. W tym zakresie aktualne są natomiast wywody z wcześniejszego akapitu, wskazujące na nieskuteczność tego zarzutu, co skutkować musi uznaniem za nieskuteczny także zarzutu z pkt. 2 kasacji. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie doszło do naruszenia art. 6 k.p.k. skoro podjęto wszystkie konieczne czynności zmierzające do wyjaśnienia okoliczności tej sprawy przy uwzględnieniu gwarancji procesowych przewidzianych w ustawie procesowej.

Zarzut z pkt. 3 kasacji należało ocenić z kolei jako niedopuszczalny, a to z uwagi na zawarte w art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k. zastrzeżenie, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Możliwość podniesienia w kasacji zarzutu co do kary wynika zatem z możliwości powiązania tego zarzutu z innymi uchybieniami o charakterze materialnym lub procesowym, których zaistnienie skutkowało zarazem wadliwością w zakresie ukształtowania wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony w niniejszej sprawie nie ma takiego charakteru, gdyż z jego treści nie wynika związek z innymi uchybieniami, jakich miałyby się dopuścić Sąd odwoławczy. Okoliczność ta wskazuje więc na samoistność rozważanego zarzutu, a tym samym jego niedopuszczalność.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia kasacji orzeczono jak w pkt I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

Postawę przyznania obrońcy kosztów obrony z urzędu stanowił zaś przepis art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2020, poz. 1651), zaś ich wysokość została ustalona na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 i art. § 4

ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019, poz. 18).